

Ну принесе хтось пластмасові квіти до Тебе

Ігор Павлюк

Тарасові Шевченку, 27-літньому

Ну принесе хтось пластмасові квіти до Тебе...
Швидше — до себе... я би сказав, принесе.
Над Україною, мов над могилою матері,— небо.
В небі хлопчина хворих ягнят пасе.

Пісня велика. В горлі — планети грудка
З ріками й кручами. Стала. Сльозу зове.
Прадідів погляди — наче стовпи на грудях,
Небо підперли. В небі горить човен,

Ти під яким не поет, як усі поети...
Для батьківщини дух твій — Стіна Плачу.
Людство ховає таких над берегами Лети
І розпинає... Й палить слізьми свічу.

Потім, а потім...
Люди себе бояться.
Слабкість — то поклик, слабкість — то щирість ущерть...

Бути на світі може
Пластмасовим
Тільки щастя...

Горе — тернове,—
Справжнє,—
Як біль, як смерть...